

Gudstjeneste i Skævinge & Lille Lyngby Kirke
den 29. juli 2018

Kirkedag: 9.s.e.Trin/B

Tekst: Es 10,1-3; 2 Tim 1,6-11; Luk 12,32-48

Salmer:

SK: 408 * 370 * 276 * 278 * 274,1 * 361

LL: 408 * 276 * 278 * 274,1 * 361

”Hvad vil I gøre på straffens dag...?” spørges der hos profeten Esajas i GT. Og evangeliet er en masse ord af Jesus om dom og regnskab for forkerte handlinger, og om manglende genkomstforventning. Hos profeten er udgangspunktet, at man har tilsidesat ikke bare barmhjertighedsgerningen, men også retten for den svage. Hos Jesus handler det om, at den betroede opgave ikke er blevet udført eller ligefrem misrøgtet til egen fordel. Hos Jesus handler det også om hensynet til den svage i hans opfordring til disciplene om at sælge deres ejendele og give almisse. ”Hvad vil I gøre på straffens dag...?” Hvad skal man gøre, når husets herre vender tilbage og ser, hvad der sker?

Som gode evangelisk-lutherske kristne, der har lært, at vi frelses af nåde alene, kan vi faktisk nemt få dette galt i halsen. Nu *troede* vi lige, ja vi *troede* jo på *nåden og tilgivelsen* ved Jesu kors, som det er os rakt i dåb og nadver, så hvad er lige problemet? Er alt det om nåden så alligevel ikke sandt? Skal vi alligevel stå til regnskab? Så er vi nogle, der vil synes, at det ser lidt sort ud. Men, hvad så med nåden? *Den* klynger jeg mig til; men gælder den alligevel ikke?

Jo, nåden gælder. Guds nåde rækker ud over os også på straffens dag. Vi kan roligt se frem til straffens dag med forventning om, at det er Herrens dag, og vi kan udbryde: ”Al ære til vor frelser i det høje!”

Men, men, men – for der er et par men'er eller tre. Har vi en genkomstforventning? Temaet i dagens gudstjeneste kommer for så vidt igen i slutningen af kirkeåret. Kirkeåret kan også forstås symbolsk som et billede på livet, hvilket vil sige, at vi får det som tema i den del af kirkeåret, hvor vi er i livets efterår. I alderdommen, eller i hvert tilfælde sent i livet, hænder det ikke så sjældent, at mennesker gør sig tanker om Gud og livets afslutning. Også i lyset af de tanker, der er fremme i dagens gudstjeneste. Nu hører vi dem i her højsommeren. Og lader vi stadig kirkeåret være et billede på livet, så hører vi dagens ord i den del af livet, hvor vi er på vort højeste i udfoldelse. Eller rettere skal vi sige, at vi hører dem i den del af livet, hvor mange af os regner med, at der er lang tid til livet slutter, og derfor kan vi godt vente lidt med at forholde os til sådanne ting.

Men, hvem siger det? Hvem siger at livet er på sit højeste, og der er god tid, og i takt med at livet stille fader ud, så kan vi blive lidt mere himmelvendte og få styr på det med nåden inden ”straffens dag”? Hvem siger, det går eller er sådan? Ingen.

Hvis vi havde befundet os i middelalderen, så ville dagens tekster have givet god baggrund for at tordne mod menigheden: Bered Jer! For lige som ingen ved, hvornår tyven kommer, kommer Herren hjem og ser, hvad der sker! Bered Jer, at I ikke skal have prygl for utroskab i tjenesten!

Det her er et af de steder, en af de situationer, hvor jeg faktisk godt kan begræde, at vi ikke længere er i middelalderen. Ikke, at jeg derved havde ret til at tordne ud over menigheden. Men alvoren og sandheden i dagens budskab, det er som om, vi efterlod den i middelalderen. Men det har også gyldighed i dag. Det skal også forkyndes for os i dag. Ikke tordnes ud, men meddeles os som noget af evangeliets sande indhold, som vi

skal tage med os. For gyldigheden hørte ikke kun middelalderen til. Vi er under samme tiltale, som middelalderens folk, da de i 1200-tallet hørte disse ord i vore kirker. Vi skal ikke, som vi ved, at det blev gjort mange steder i middelalderen, true hinanden ind i Guds rige. Men vi skal formidle det samme budskab i dag, fordi det er en del af Bibelens samlede budskab, for at vække Jesus-forventningen, genkomstforventningen.

Men der er selvfølgelig ikke en forventning, derimod en frygt, hvis man føler sig ramt af dagens ord og må bukke nakken, fordi man godt ved, at der er noget for husets herre at komme efter. Men så er det godt, at vi forlod middelalderen med opdagelsen af *nåden alene*. Og den har vi så til gengæld dyrket lige siden. Godt, at vi heldigvis har nåden.

Har vi nu også det? Ja, vi har den fra Gud. Men har vi taget den til os? Måske har vi taget den til os ideologisk, intellektuelt; men har vi også taget den til os i hjertet? Har vi taget den til os, så den er blevet til liv og ikke kun til lærdom?

At gå ind i nåden, det er at gå ind i Gud på Guds vilkår, og ad Guds vej, nemlig ved Herren, ved Jesus og troen på ham som Guds Søn og vores Frelser. Det er sådan, Gud vil det, og derfor er det at gå ind i nåden også at gå ind i Guds vilje.

Det, som Jesus fortæller os i dagens evangelium, handler også om mennesker, der er i Herrens hus; men de har ikke taget Herrens vilje til sig og gjort den til sin. De har tværtimod tilsidesat Herrens vilje og lever efter egen vilje. Og hermed render vi ind i en væsentlig side af nådesbegrebet.

Andre aspekter af nåden er tilgivelsen. Og, det vi her render ind i, det er det, vi kender fra Fadervors bøn: ”Forlad os vor skyld,

som også vi forlader vore skyldnere.” Vi kunne med lige så stor rigtighed bede: Vær os nådige, som vi er nådige mod dem, der handler mod os. Dét, vi her render ind i er, at nåden kan vi ikke tage til os, hvis ikke den også strømmer fra os. Vi kan ikke tage Guds nåde til os, og så handle efter vor egen vilje, som det passer os. Så kan Gud hælde nok så meget nåde ud over os; men det preller af som vand på olie.

At tage nåden til sig er, som nævnt, at gå ind i Guds, og dér, kan vi ikke handle efter vort eget. Dét gør dem, Jesus nævner i dagens ord. De er hamrende ligeglade, og det varer jo længe, før husets herre kommer hjem, så derfor tilsidesætter de herrens vilje. Dermed sætter de sig også uden for nåden. Dermed sætter de sig derud, hvor man bliver bedømt på sin egen vilje og gerning. Da skal ”straffens dag” med rette frygtes, når dommeren over levende og døde kommer.

Vi kan ikke tale om nåden, hvis ikke også vi taler om livet. For det er i livet, vi viser og ser hos os selv, hvad der bor i os, og hvilken vilje, vi følger.

Dermed ikke sagt, at vi skal være perfekte, for ellers kan vi frygte ”straffens dag”. Men der er noget galt, hvor det modtagne ikke også bliver til det givne i erkendelse af og bevidsthed om, at vi har Gud over os og hinanden ved siden af os.

Vi hører disse ord sagt her i kirken. Derfor skal vi også høre dem sagt om vore liv, både i forhold til hvordan vi er overfor vore medmennesker på det medmenneskelige plan og på det kristelige plan. Som kristne mennesker er vi også forpligtet på vore medmenneskers vilkår og muligheder for at være menneske med værdighed og retfærdighed. Vi er forpligtet, ikke kun som medlemmer af et samfund, men som menneske;

forpligtet på vore medmenneskers ve og vel. Vi kan ikke bare sige, at de må henvende sig til kommunen. Vi kan ikke bare henvise til en frivillig organisation. Vi kan ikke bare se bort fra. For det er ikke Guds vilje.

På det kristelige plan kan vi heller ikke bare være ligeglade med, at mennesker ikke hører Jesu ord. Vi kan ikke bare sige, at nu ringer alle klokker mod sky, så de kan jo bare komme til gudstjeneste. Det bør gå os på, at der er mennesker, der ikke hører om nåden og Guds vilje. Det bør røre os i hjertet, at der er mennesker, der ikke kender Jesus som deres Frelser.

Et sted i verden sidder der en mand, der har knækket koden til kræft. Han ved, hvad der skal til, for at komme kræftcellerne til livs. Men han beholder sin viden for sig selv, for der er ingen medicinalfirmaer, der vil betale ham den pris, han forlanger. Hvad ville vi ikke tænke, hvis det var tilfældet? Et er at blive syg, dødeligt syg, men hvis det faktisk kunne være undgået, så vil vi nok føle os temmelig forargede.

Kirken har det, mennesker behøver for at blive bragt derhen, hvor de kan gå ind i Guds vilje og vente Herrens dag og ikke frygte straffens dag: Ordet om Guds nåde ved Jesus Kristus. Det har kirken. Det må kirken ikke holde for sig selv. Og kirken er her ikke dens klokker, der ringer ud over sognet. Kirken er dens mennesker. Og også for os gælder det, at vores Herre kommer uventet, og har vi så røgtet eller misrøgtet, har vi forsøgt at gøre Guds vilje, eller har vi tilsidesat den og gjort vor egen vilje?

Det er forskellen på straffens dag og Herrens dag. Lad os tage Jesu opfordring op, sælge vor egen vilje og gøre Guds vilje og give til de andre. Salige er de, som deres Herre finder i færd med at gøre Hans vilje. Dem dækker han selv bord for og varter

selv op for dem. Det er livets sande skat, og hvor vores skat er, der vil også vort hjerte være. Da ved jeg vist, mit øje får et herligt syn at se!

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen